

Відповідно до основної аксіоми класичної теорії тестів, передбачається, що будь-який спостережуваний бал відрізняється від істинного на величину помилки вимірювання. Якщо помилка вимірювання не перевищує обрані межі точності вимірювань - це свідчить про високу об'єктивність результатів тестування, тоді приймаються індивідуальні бали випробуваних за їхні істинні бали.

Отже, поглиблене розуміння об'єктивності вимірювання вимагає оцінювання величини помилки вимірювання, на розмір якої впливають не тільки умови проведення тестування, але й характеристики самого тесту [1, с. 13-14]. Ці характеристики мають задовольняти певним вимогам до якості вимірювання, і не перевищувати припустиму погрішність тесту, що забезпечує високу об'єктивність отриманих результатів виконання тесту.

Отже, аналіз наукових джерел дає підстави стверджувати, що результат контролю знань залежить від його форми, і оскільки традиційні запитання й задачі не підлягають таким жорстким критеріям відбору (надійність, валідність, об'єктивність, системність, наукова вірогідність тощо), на відміну від тестів, то вимірювання знань здобувачів вищої освіти за допомогою тестів більш точно й повно розкриває якість отриманих знань, особливо в умовах дистанційного навчання, коли неможливо забезпечити об'єктивність інших форм контролю.

Список літератури

1. Кисельова О.І., Коломієць Л.В. Тестовий контроль як умова забезпечення ефективного впровадження системи управління якістю вищої освіти. Збірник наукових праць Одеської державної академії технічного регулювання та якості. Одеса, 2015. Випуск 1(6). с.10-16.
2. Baker F. B. Item Response Theory: Parameter Estimation Techniques. ASC. Univ. Ave, 2004. 376 p.
3. Educational Measurement / Ed. by R. L. Linn. N. Y.: Macmillan, 1989. 210 p.
4. Webster, J. D. An Exploratory Analysis of a Self-Assessed Wisdom Scale. Journal of Adult Development, 2003. 10, (1). P. 13-22

УДК 37(092)

Зайченко Н. І.

д. пед. н., професор, професор кафедри
соціальної роботи та освітніх і педагогічних наук

Національний університет “Чернігівський колегіум” імені Т. Г. Шевченка

ПОСТАТЬ МАНУЕЛЯ КОССІО У ПЕДАГОГІЧНОМУ ДИСКУРСІ ЛОРЕНСО ЛУЗУРІАГІ

В “аргентинський” період педагогічної діяльності (після 1939 року) Лоренсо Лузуріага (Lorenzo Luzuriaga Medina) (29.10.1889, Вальдепеньяс, провінція Сьюдад-Реаль – 23.12.1959, Буенос-Айрес) зосереджував увагу на дослідженні персоналісного досвіду та творчої спадщини визначних європейських освітян. Учителя Мануеля Коссіо (Manuel Pedro Bartolomé Cossío) (22.02.1857, Аро, провінція Ріоха – 2.09.1935, Кольядо-Медьяно, провінція Мадрид) [1] Лоренсо Лузуріага називав “одним із найвеличніших педагогів сучасної Іспанії” [2, с. 94].

Мануель Коссіо очолював Вільний інститут просвітництва, Національний педагогічний музей Іспанії, Раду педагогічних місій за часів Другої Іспанської Республіки. Його педагогічні ідеї значно вплинули на освітні реформи в Іспанії у першій третині ХХ століття.

На погляд Лоренсо Лузуріаги, саме Мануель Коссіо був найяскравішим представником іспанської реформаторської педагогіки, ініціатором модерних педагогічних ідей. Наприклад, у його відомому дискурсі “Учитель, школа та навчальний матеріал” (Мадрид, 1910) йшлося про необхідність зміни характеру навчання з пасивного, рутинного на активний, живий, зокрема, педагог наголошував: “освічена людина – не та, яка знає, а та, яка вміє робити і шляхом діяльності втілює в життя ідеї” [3, с. 8].

Указував Лоренсо Лузуріага у “Педагогічному словнику” (Буенос-Айрес, 1960) й на те, що “Мануель Коссіо був дослідником і критиком мистецтва, автором найкращої праці про Ель Греко” [2, с. 95].

Як очільник Національного педагогічного музею Іспанії, заснованого 1882 року, згадувався Мануель Коссіо у фундаментальній праці Лоренсо Лузуріаги “Історія освіти та педагогіки” (Буенос-Айрес, 1951) [4, с. 189]. Автор наголошував на тому, що Мануель Коссіо був послідовником славетного педагога Франсіско Хінера (Francisco Giner de los Rios) (10.10.1839, Ронда, провінція Малага – 17.02.1915, Мадрид) [5], “котрого варто вважати ініціатором модерного педагогічного руху в Іспанії” [4, с. 189].

Попри те, що після завершення Мадридської Вищої школи педагогіки 1912 року Лоренсо Лузуріага працював інспектором початкового навчання в провінційних містах (Хінсо-де Лімія, Гвадалахара), зв'язок із Мадридом він не втрачав. У червні 1913 року Лоренсо Лузуріага читав лекції з історії педагогіки на столичних курсах вдосконалення учительства, організованих Міністерством народної освіти Іспанії [6]. До викладання на цих курсах був задіяний і Мануель Коссіо, котрий ознайомлював слухачів із роботою Мадридського педагогічного музею [7, с. 1100].

Після стажування в Німеччині в 1914 році у Національному педагогічному музеї Іспанії Лоренсо Лузуріага деякий час працював. У видавництві Педагогічного музею побачили світ кілька його монографій (“Початкова освіта за кордоном”, 1917; “Початкова освіта в іспано-американських республіках”, 1921; “Об'єднана школа”, 1922; “Нові школи”, 1925; “Активні школи”, 1925; “Нове виховання”, 1927; “Французькі та італійські шкільні програми і дидактичні інструкції”, 1928 та інші) [6, с. 24–25].

Раніше, 1915 року Лоренсо Лузуріага здійснював оновлене друге видання книги Мануеля Коссіо “Початкова освіта в Іспанії” (Мадрид, 1915; вперше опублікована у Мадридському педагогічному музеї 1897 року) [8].

В інтерв'ю, ініційованому літературним критиком Ернесто Хіменесом Кабальєро (Ernesto Giménez Caballero) й опублікованому в мадридській газеті “El Sol” 25 березня 1928 року, Лоренсо Лузуріага повідомляв, що від 1915 року він співпрацював із Педагогічним музеєм в якості інспектора початкового навчання. З-поміж найвидатніших сучасних іспанських педагогів Лоренсо Лузуріага на одне з перших місць ставив Мануеля Коссіо, підкреслюючи, що той був “учителем всіх [попередників]” [9, с. 3]; [10, с. 14–15].

У “Педагогічному словнику” (Буенос-Айрес, 1960) Лоренсо Лузуріага відмічав і роль Мануеля Коссіо як організатора шкільних колоній відпочинку при Мадридському педагогічному музеї 1888 року (перша колонія була заснована 1887 року в Сан-Вісенте-де-ла-Баркера, провінція Кантабрія); наводив посилання на його публікацію “Перша мадридська шкільна колонія (1887)” (Мадрид, 1888) [2, с. 86].

Необхідно зауважити, що співпраця Лоренсо Лузуріаги з Мадридським педагогічним музеєм тривала до часу його еміграції з Іспанії восени 1936 року, а спілкування з Мануелем Коссіо продовжувалося до смерті останнього. Помер Мануель Коссіо на світанку 2 вересня 1935 року в будинку свого друга Антоніо Марси, у якого проводив літні дні. Видатний педагог був похований на мадридському цивільному кладовищі, поряд з іншими славетними іспанськими освітянами Франсіско Хінером де лос Ріос, Хуліаном Сансом дель Ріо, Фернандо де Кастро та Гумерсиндо де Аскарате [11, с. 79].

Список літератури

1. Real Academia de la Historia. Manuel Pedro Bartolome Cossio. URL : <https://dbe.rah.es/biografias/5199/manuel-pedro-bartolome-cossio>.
2. Luzuriaga L. Diccionario de pedagogia. Buenos Aires : Losada, 1960. 392 p.
3. Cossio M. El maestro, la escuela y el material de enseñanza. Madrid : La Lectura, 1910. 52 p.
4. Luzuriaga L. Historia de la educacion y la pedagogia. Buenos Aires : Ed. Losada, 1971. 282 p.
5. Real Academia de la Historia. Francisco Giner de los Rios. URL : <https://dbe.rah.es/biografias/10767/francisco-giner-de-los-rios>.

6. Зайченко Н. І. Педагогічні студії Лоренсо Лузуріаги. І. Компаративно-педагогічні пошуки Лоренсо Лузуріаги “іспанського” періоду: монографія. Київ : Вид. Ямчинський О.В., 2024. 175 с.
7. Noticias e informaciones. *Suplemento a la Escuela Moderna*. Madrid, 11 junio de 1913. № 1.724, año XXIII. P. 1098–1100.
8. La enseñanza primaria en España, por Manuel B. Cossio. Segunda edición, renovada por Lorenzo Luzuriaga, inspector agregado al Museo. Madrid, R. Rojas, 1915. 222 páginas y 9 cuadros estadísticos.
9. Gimenez Caballero E. El pedagogo Lorenzo Luzuriaga. *El Sol*. Madrid, Domingo 25 de marzo de 1928. № 3321, año XII. P. 3.
10. Зайченко Н. І. Інтерв'ю з Лоренсо Лузуріагою (1928 р.). *International scientific-practical conference “Modern challenges and topical issues of science, education and society”*: conference proceedings (Tampere, Finland, February 7, 2024). Tampere, Finland : Scholarly Publisher ICSSH, 2024. P. 14–15.
11. Guerrero S. Cronologia Manuel Bartolome Cossio. El arte de saber ver: Manuel B. Cossío, la Institución Libre de Enseñanza y El Greco. Madrid : Fundación Francisco Giner de los Ríos, 2016. P. 49–79.

УДК 811.161.2

Мунтян О. О.

к. філол. н., доцент, доцент кафедри філології та перекладу
Київський національний університет технологій та дизайну, Україна

**МЕТОДИКА РОБОТИ З УКРАЇНОЗНАВЧИМ МАТЕРІАЛОМ
ПІД ЧАС ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ**

Вивчення української мови як іноземної передбачає не лише засвоєння мовних правил, а й занурення у культурний контекст, який є невід'ємною частиною мови. Використання українознавчих матеріалів у процесі навчання допомагає створити глибше розуміння мови, сприяє формуванню міжкультурної компетенції та робить навчання більш цікавим і ефективним.

Українознавчий матеріал включає інформацію про історію, культуру, традиції, мистецтво та суспільне життя України. Його використання сприяє, по-перше, розвитку лексичного запасу студентів-іноземців, тому що ознайомлення з культурними реаліями допомагає їм засвоювати нову лексику у природному контексті, по-друге, формуванню мовленнєвих навичок, тому що завдяки обговоренню культурних тем студенти практикують побудову зв'язних висловлювань, по-третє, підвищенню мотивації, тому що інтерес до культури України стимулює бажання глибше вивчати мову, по-четверте, міжкультурному діалогу, завдяки чому студенти краще розуміють українську культуру та знаходять спільні риси з власною.

Прикладом використання українознавчих текстів для одночасного вивчення мовних структур та культурних особливостей може слугувати вивчення українських народних казок або літературних творів, які містять елементи традиційної культури, свят, обрядів, які мають на меті не лише вивчення лексики і граматики, але й розуміння значення символів і традицій у культурі України. Метою такої роботи є забезпечення цілісного розуміння мови через її культурний контекст, що сприяє кращому засвоєнню лексики та виразів.

Українознавчі тексти можуть також використовуватися для засвоєння нової лексики через контекст [2]. Студенти, читаючи уривки з української літератури чи фольклору, обговорюють значення незнайомих слів, їхню роль у тексті та їхнє використання в реальному житті, що допомагає розширити словниковий запас і забезпечити його міцне закріплення завдяки контексту.

Тексти українознавчого спрямування можуть використовуватися для вивчення граматичних правил в реальних умовах. Так, студенти можуть вивчати граматику, аналізуючи